

NÁHLEDY
z lavice

LILIANA POLICKÁ

● — pointa

Náhledy z lavice

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Liliana Polická
Náhledy z lavice – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

NÁHLEDY
z lavice

LILIANA POLICKÁ

● ■ pointa

ISBN tištěné verze 978-80-7691-949-5

ISBN e-knihy 978-80-267-5061-1 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-5078-9 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-5079-6 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

Copyright © Liliana Polická, 2025

Obsah

Úvodní slovo.....	5
Poděkování.....	6
Začátek: Když něco začíná, nikdo neví, jak to skončí.....	7
Čas: Náš neúprosný milenec.....	10
Bláznovství: Životní styl.....	12
Osud: Laskavý tyran, kterého milujeme i nenávidíme.....	14
Nenávist: Tichý architekt trosek.....	17
Komunikace: Mosty mezi světy.....	19
Důvěra: Věc křehká, věc neopravitelná.....	21
Dokonalost: Konečná neexistující stanice.....	24
Bolest: Dopis, který nikdo nechtěl číst.....	26
Barvy: Filosofie v paletě a jiná malířská mystéria.....	29
Iluze: Svět není tím, čím se zdá.....	32
Pomsta: Když karma nebude pár dní fungovat.....	35
Lidská bestialita: Člověk zapomene být člověkem.....	38
Naděje: Když na ni narazíme, jde zpravidla o šťastnou náhodu.....	41
Lidé: Zrcadla, fasády a studny duše.....	44
Sto procent důvěry: Jen vy a vy sami.....	47
Vášeň: Nebezpečný koktejl mezi obdivem a šílenstvím.....	50
Svoboda: Nebezpečná hra na volnost.....	52
Strach: Nevyžádaný režisér našich životů.....	55
Přátelství: Genetika duše.....	57
Rodina: Osudová loterie bez možnosti vrácení.....	60
Tolerance: Umění nepřástit souseda lopatou.....	62
Stáří: Když se začínáte těšit na slevy ve zdravé výživě.....	64
Prokrastinace: Vědecký objev, který všichni odkládáme.....	67
Nekonečno: Ta věc, co nám pije krev i dává křídla.....	70
Rozum a cit: Soubor titánů vždycky vyhraje čokoláda.....	72
Politika: Divadlo, kam jsou lístky zdarma, ale vždy litujete, že jste tam šli....	74

Sny a cíle: Od princezny k laténským pecím (a zpátky k šatům)	76
Krása: Vše, co se leskne – zlato i dobrý make-up	78
Myšlenky: Království, ze kterého nikdy neutečeme	81
Puberta: Když rozum šel na dovolenou	84
Normálnost: Každý chce být originální, ale nikdo neví, co to vlastně znamená	87
Smysl života: Mezi zubní pastou a hvězdami	90
Zlo: Umění vybrat si správnou špatnost	92
Pravda: Pořád mění barvy a tváří se důležitě	94
Štěstí: Chyť ho, než ti uteče	97
Chamtivost: Když hodně není nikdy dost	99
Smrt: Nevyhnutelný poplatek za život	102
Veřejná doprava: Kolotoč pro odvážné	104
Small talk: Umění mluvit o ničem	107
Kapitalismus: Má své mouchy, ale funguje	110
Stoicismus: Naučte se ignorovat všechno, co vás štve	113
Existencialismus: Jak si udělat z beznaděje životní filozofii	115
Zamilování: Když srdce převálcuje mozek	117
Vánoce: Jsou super, až na ten chaos	120
Konec: Vše, co začalo, musí jednou skončit	123
Epilog: Já, autobus a Broumov – v tomto pořadí	125

Úvodní slovo

Milí čtenáři,

nenechte se zmást názvem knihy *Náhledy z lavice* – není to o škole. Je to náhled na svět – na lidi, na drobnosti, které dělají dny zvláštními, na situace, které jsou tak běžné, až jsou absurdní.

Psaní začalo nenápadně. Jedna myšlenka, druhá, třetí... a najednou bylo potřeba je někam uložit. Ne proto, že by byly výjimečné. Ale právě proto, že jsou tak obyčejné. A možná právě tím důležité.

V lavici se toho totiž děje víc, než by se zdálo. Nejen výklad a testy, ale i tiché pozorování, vnitřní dialogy, drobné radosti a trapasy, které si člověk ještě dlouho pamatuje. A nejen v lavici. Stejně věci se dějí v čekárnách, v kuchyních, na zastávkách.

Tahle kniha je tedy malým pokusem zachytit to, co běžně mjíme. S nadhledem, někdy s ironií, jindy s jemným pousmáním. Bez velkých gest, zato s pozorností k detailům.

Pokud se v některém textu poznáte, pokud vám něco připomene vlastní zážitek nebo způsobí drobné zamyšlení, pak měla tahle kniha smysl.

A pokud ne – tak aspoň víte, jak to vypadá z lavice.

Poděkování

Děkuji svým blízkým, všem podporovatelům a kolegům na Pointě – za pozornost, povzbuzení a všechny drobné i velké okamžiky, které mi dali inspiraci zapisovat. Bez vás by tahle knížka nevznikla.

Liliana Polická

Začátek:

KDYŽ NĚCO ZAČÍNÁ, NIKDO NEVÍ,
JAK TO SKONČÍ

Začátek je kouzelný. A taky strašný. Vždycky je to plné nadšení, nových možností a optimistických prohlášení, která jsou úvodem nějakého inspirativního proslovu, ale ve skutečnosti to většinou znamená, že nevíte, co vlastně děláte, ale doufáte, že to nějak dopadne.

„Začínám nový projekt,“ řeknete si, a přitom si představujete, jak za měsíc budete mít milionové zisky a svět vám bude ležet u nohou. A pak jdete na Google a po dvaceti minutách hledání inspirace, si řeknete, že bude lepší „udělat to zítra“ a jste vlastně pořád na začátku. Zase.

Začátek je ta zábavná část, která vás donutí koupit si nové oblečení, protože budete „tvořit novou verzi sebe“. Začátek je ten pocit, když se přihlásíte do posilovny, a přitom víte, že tam vydržíte maximálně týden. Začátek je, když se rozhodnete, že konečně napíšete knihu, ale po prvních dvaceti dnech zjistíte, že vám došly nápady nebo jste někde viděli něco, co vás odradilo (včetně dvacáté sezóny reality show, která se vám teď zdá naprosto zásadní pro vaše životní rozhodování).

A přesto, i když víme, že začátky nejsou vždycky růžové, máme je rádi. Je to v nás – lidská potřeba věřit, že to, co právě začínáme, bude TO pravé. Jenže jak dlouho to vydrží? Začátek neznamená vždycky úspěch.

Začátky jsou stejně zrádné jako ráno, kdy se probudíte a řeknete si, že dneska všechno stihnete. „Dneska je ten den, kdy začnu jíst zdravě, budu produktivní a možná se konečně naučím španělsky.“ A dáte si první kávu, která trvá čtyřikrát déle, než jste plánovali, a najednou stačí, že váš celý plán se skládá z odložení těch dobrých úmyslů na zítra. A tak zůstáváme na začátku.

Jenže co je na začátku vlastně to nejkrásnější? Možná právě to, že na něm nezáleží. Je to moment plný naděje, kde ještě nemáme co ztratit, a tak se všechno zdá být možné. Začít může každý, ale to, co přijde potom, je už trochu jiný příběh. Možná proto je začátek tolik přitažlivý – jelikož jde o jediný okamžik, kdy si ještě můžeme myslet, že všechno dopadne skvěle, i když víme, že už teď to nějak skřípe.

A nakonec – kdo se stará o konec? Hlavní je začít. Vždycky znovu, i když je jasné, že některé začátky zůstanou začátkem navždy. Avšak možná právě v tom je ta krása, že ten první krok je jen o tom, že se rozhodnete, že to prostě zkusíte. A i kdyby se něco pokazilo, no, vždyť víte, že to bude stát za to – můžete zkusit opět začít někdy jindy.

Začátek je jako otevření knihy s prázdnými stránkami. Nic není ztraceno, vše je možné. Ať už jde o nový projekt, nový vztah nebo jen nový den, začít, znamená dát šanci všem možnostem. Tady začíná moje sbírka fejetonů – s nadějí, že každý text přinese něco nového, co se ještě nenapsalo. A pře-

ba při čtení těchto řádků objevíte, že něco zahájit znamená víc než jen ten první krok – je to rozhodnutí, které dává smysl všemu, co přijde potom.

Čas:

NÁŠ NEÚPROSNÝ MILENEC

Čas je podivná věc, kterou nevidíme, neslyšíme, a přesto nás denně fackuje. Představte si ji jako milence, který nás neustále tahá za rukáv, ale nikdy si s námi nesedne na kafe. Stále spěchá, stále mizí. A my za ním pobíháme, jako by měl v kapsách něco, co potřebujeme. Možná klíče od našeho smyslu života.

Ale kdo je tu vlastně šílenec? My nebo on? Čas se nemění. My ano. Naše tvář se hroutí jako domky z karet, kůže se ztrácí a začínáme vypadat jako pomačkaný obal od svačiny. Čas? Ten je pořád stejný – drsný, neodvratný a bezohledný. Je jako nihilistický básník v černém roláku, který každou naši vrásku oslavuje jako svůj úspěch.

Filozofové o čase hovoří s vážností, která hraničí s hysterií. Aristoteles tvrdil, že čas je měření pohybu. Kant si ho představil jako nutnou podmínku naší zkušenosti. Ale ruku na srdce – má někdo z nich stopky? Čas je totiž mnohem zákeřnější než definice definice. Někdy plyne rychle, jako když si objednáte kávu a na pultě už čeká vychlazená. Jindy se vleče jako pondělí ráno po prohýřené neděli.

Naší největší tragédií je, že času pořádně nerozumíme, ale přesto jsme jeho otroky. Prodáváme mu naše dny za

pochybné výhody – peníze, slávu nebo prostý pocit, že jsme něco stihli. Přitom je to všechno jeden velký podvod. Čas si bere, co chce, a nic nevrací. Když máte pocit, že jste si něco ušetřili, dosáhli, že jste si šetřili akorát víc času na další práci.

A co smrt? Ach, ta velká oslava času. Moment, kdy si uvědomíme, že jsme hráli na poli, které nám nikdy nepatřilo. Přemýšleli jste někdy nad tím, proč říkáme, že „ztrácíme čas“? Možná je to proto, že je to jediné, co kdy opravdu máme.

Avšak nebuďme pesimisté. Když se na to podíváme z jiného úhlu, čas je i náš největší dar. Dává nám hudbu, lásku a šanci se napravit, i když jen na chvíli. Je jako láhev vína – někdy kyselý, někdy sladký, ale vždycky nás dovede do stavu mírného omámení.

Takže příště, až budete nadávat, že máte málo času, zastavte se. Nedávejte mu tu radost. Usmějte se, dejte si kafe (nebo víno) a připomeňte si, že čas možná ubíhá, ale vy jste tu právě teď – živí, směšní, smrtelní. A v tom je jeho největší paradox – ubíhá, a přesto je jediným důvodem, proč na tomhle absurdním kolotoči ještě jsme.